

SVĒTDIENAS VĒSTIS

OGRES TRĪSVIENĪBAS BAPTISTU DRAUDZES LAIKRAKSTS

2018/11-12 (118)

Jēzus - mans Draugs

Ar Solveigu sarunājās Dainis Pāndars un Inga Plūmīte | 8. lpp

ZIEMASSVĒTKU ADVENTES PASĀKUMI OGRĒ

2. decembris

10.00

Ogres Evanģēliski Luteriskās draudzes baznīca

PIRMĀS ADVENTES SVINĪGAIS DIEVKALPOJUMS

12.00

Ogres Evanģēliski Luteriskās draudzes baznīca

PIRMĀS ADVENTES KONCERTS

Piedalās

Ogres novada Kultūras centra koris OGRE, diriģents Jānis Zirnis
un RKTMC "Mazā Ģilde" sievietes koris AUSMA
Koncertā ieeja par ziedojumiem

15.00

Ogres novada Kultūras centra Lielā zāle

Dokumentālā filma KALPS

18.00

Zelta liepas škatuve

ZIEMASSVĒTKU EGLES IEDEGŠANA

9. decembris

17.00

Ogres Trīsvienības baptistu draudzes baznīca

OTRĀS ADVENTES KONCERTS DEBESIS IR TUVU KLĀT

Piedalās

ONKC kori

GRĪVA, diriģentes Evita Konuša un Marika Austruma
Ogres Skolotāju kamerkoris, diriģents Ivars Krauze

Viesi - STĪGU TRIO

Laila Lakstīgala (vijole), Inese Upše (alts),

Arta Tarasova (čells)

leeja bez maksas

www.okultura.lv

Pasākumos tiks filmēti un fotografēti. Iegūtais materiāls tiks izmantots publicitātes vajadzībām.

DIEVS UN TAUTA

“Tad jūs dzīvosit tanī zemē, ko Es devu jūsu tēviem, un jūs būsit Mana tauta, un Es būšu jūsu Dievs.” (Ecehiēla 36:28)

Novembrī atzīmējam Latvijas simtgades svinības, bet decembrī jau tuvojas Kristus dzimšanas svētki. Lai arī šķiet, ka šiem svētkiem nav nekā kopīga, taču patiesībā ne vieni, ne otri nebūtu iespējami bez Visuvarenā žēlastības.

Jo vairāk mēs pētām vēsturi, jo vairāk ieraugam, ka Dieva pārdabiskā roka ir vadījusi, lai šai tautai būtu sava zeme. Ja vēl 19. gadsimta sākumā latvieši bija vergu tauta, tad simts gadu laikā tā kļuva neatkarīga. Vēsturnieki arvien vairāk uzsver kristīgās brāļu kustības pozitīvo ietekmi uz latviešu tautas identitātes veidošanos. Tāpat arī varam redzēt, ka tagadējās Latvijas himnas lūgšanas vārdi “laid mūs tur laimē diet” ir uzklauti un latvju tautu dēliem un meitām ir šāda zeme, kur dziedāt un ziedēt. Līdz ar to, mēs varētu teikt, ka šo zemi latviešiem ir devis Dievs.

Taču interesanti, ka augstāk pieminētajā Rakstu vietā Dievs runā uz tautu kā uz vienu veselu. Viņš saka: “Jūs būsit Mana tauta!” Kam Viņš to saka? Prezidentam? Ministriem? Mācītājiem? Uzņēmējiem? Viņš to saka visai tautai vienlaicīgi – tev un man! Tas parāda kādu ļoti īpašu atziņu – Dievs skatās uz mums ne tikai individuāli, bet arī kolektīvi. Tas nozīmē, ka es nevaru distancēties no savas tautas un teikt, viņi jau grēko, es nē! Dievs, sodi viņus, bet mani svētī! Ja es aicinu Dievu sodīt latviešu tautu un es pats esmu daļa no latviešu tautas, es principā pasaku – Dievs sodi mani! Bet, ja es saku – “Dievs, esi mums žēlīgs kā latviešu tautai,” es savā veidā saku – “Dievs, esi žēlīgs arī man!” Līdz ar to, ja tava tauta grēko, šie grēki

gulstās arī uz tevi. Ne tādā veidā, ka tas ietekmē tavu Glābšanu, bet tādā veidā, ka tas ietekmē tavu dzīvi Latvijā.

Mēs varam teikt, ka “mūsu tauta jau ir laba un negrēko”! Tiešām? Kā ir ar gadsimtiem ilgo pašizdomāto dievekļu pielūgsmi pie “elku liepām”, “velna akmeņiem” un dažāda veida burvestībām? Kā ar gadsimtiem ilgo alkoholismu, netiklību un abortiem? Kā ar latviešu strēlnieku cīņu par boļševiku varas nostiprināšanos Krievijā un cīņu pret Latvijas demokrātiju? Kā ar nodevībām, ko latvieši veica viens pret otru padomju gados darba vietās, ģimenēs, baznīcās? Kā ar piedalīšanos citu tautu iznīcināšanā, piemēram, ebreju genocīdā? Nerunāsim nemaz par kukuļdošanu, aprunāšanu un skaušanu gan valdībās līmenī, gan medijos, gan ikdienas attiecībās. Ja mēs kā tauta šos grēkus neizsūdzam un nenozēlojam, kāda var būt Dieva svētība pār mums?

Bet pateicība Dievam, ka Viņš mums vēl dod laiku atgriezties. Tāpēc jau Dievs sūtījis pasaulē Savu Dēlu Jēzu Kristu, lai, Viņam ticēdami, mēs nepazustu, bet iegūtu mūžīgo Dzīvību. Ja mēs kā tauta izvēlēsimies Dievu un Viņa gribu par savu prioritāti, tad Viņš ne tikai piedos mūsu grēkus, bet arī svētīs un dziedinās mūsu zemi visās jomās un sfērās! Lai Kristus dzimšanas svētki mums nav reliģiozi komerciāla tradīcija, bet gan dievbijīga atgriešanās pie ticības, ka cilvēces Glābējs ir nācis pasaulē, lai par mums apžēlotos!

*Draudzes mācītājs
Dainis Pandars*

OGRES GADA SOCIĀLAIS UZŅĒMUMS

Šogad novembrī, Latvijas simtgadē, mūsu draudzes uzņēmums “Nodibinājums Lūkas Fonds” saņēma Ogres novada uzņēmumu balvu kā sociālais uzņēmums.

Mums tas ir liels pagodinājums, bet kā “Global Leadership Summit” konferencē teica diriģents Ints Teterovskis, “paņem balvu, kuru esi saņēmis, noliec to zemē, un kāp vēl augstāk”.

Tāpēc pirmais un vislielākais paldies mūsu darbiniekiem, brīvprātīgajiem, mūsu atbalstītājiem Zviedrijā, sadarbības partneriem. Paldies arī draudzes cilvēkiem, kas dažādos veidos ir snieguši savu atbalstu darbības uzsākšanā un arī tālākā uzturēšanā.

Lūkas fonds dibināts ar mērķi sniegt sociālo, dvēselisko un garīgo palīdzību visu vecumu un tautību cilvēkiem, sekmējot evaņģēlija izplatību. Mērķa realizēšanai finanses tiek iegūtas caur labdarības veikala “Hopen” darbību - peļņu novirzot sociāliem projektiem un atbalstot organizācijas, kuru darbības virziens sakrīt ar Lūkas fonda mērķi.

Lūkas fonds ir dibināts 2011. gada oktobrī un jau 2012. gada februārī atvēra pirmo labdarības veikalu “Hopen” Ogrē, Skolas ielā 18. Par veikala atvēršanu mums jāpateicas mūsu ilggadējam atbalstītājam un idejas izvirzītājam Leifam Gripam. Viņš vada gan Zviedrijas labdarības organizāciju MITT-NORDEN BISTANDCENTER ERIKSHJALPEN, gan ir Zviedrijas draudzes LJUNGANDALENS FORSAMLING mācītājs. Tieši ar šīs draudzes finansiālu atbalstu tapa mūsu pirmais “Hopen” veikals.

Labdarības veikals “Hopen” savā nosaukumā ir apvienojis divus vārdus no angļu valodas – “hope” (cerība) un “open” (atvērts). Tātad esam atvērti cerībai. Veikalā ir plaša apģērbu, apavu un aksesuāru izvēle. Mājokļa iekārtošanai tiek

piedāvātas mēbeles, dizaina priekšmeti, gleznas, lampas, tekstila un mājsaimniecības preces. Savukārt virtuvi varat apgādāt ar traukiem, vāzēm, svečturiem un citām lietām. Veikalā ir labas iespējas izvēlēties arī dāvanas, ja jādodas ciemos.

Jau pieņemot lēmumu par fonda dibināšanu un veikala atvēršanu, mērķis bija veidot sadarbību ar Ogres novada domi, lai atbalstītu un kalpotu tajās vajadzībās, kādas ir Ogrē.

2012. gadā Lūkas fonds atbalstīja Ogres Trīsvienības baptistu draudzi, kas slēdza sadarbības līgumu ar Ogres novada pašvaldību īslaicīgās uzturēšanās telpu kopīgā darbības nodrošināšanā.

Šo gadu laikā ir tikuši atbalstīti daudz un ļoti dažādi projekti, gan sadarbībā ar Ogres Trīsvienības baptistu draudzi, gan daudzām citām organizācijām - Detskie Mosti (Ukraina), Ogres Kultūras centru, Baltic Initiative, Ogres novada sociālo dienestu, W4W (Wings for wheels) - nometnēm cilvēkiem ar kustību traucējumiem, Latvijas autisma apvienību, dienas centru “Saime”, centru “Dardedze” - atbalsts sociālā riska ģimenēm ar maziem bērniem, krīzes centru “Laipas” uc.

Lūkas fonda darbību vai atbildību var nosacīti sadalīt veikalu un fonda darbībā.

“Hopen” darbību raksturo sekojoši trīs punkti: ziedo, iepērcies, atbalsti labdarību. Veikali savas darbības ietvaros pieņem ziedojumos mantas, šķiro tās, daļu ziedo sabiedriskām organizācijām, bet citas sašķirotās, iztīrītās un izgludinātās mantas pārdod. Veikals no ieņēmumiem sedz savus izdevumus, apmaksā algas darbiniekiem, iegulda attīstībā.

Savukārt, Lūkas fonds finansiāli, materiāli un

"Lūkas fonds" valdes priekšsēdētājs Jānis Ģeģeris saņem gada balvu. Foto: ogresnovads.lv

garīgi atbalsta dažādas organizācijas; finansiāli atbalsta dažādus projektus, seminārus, nometnes; nodrošina menedžmentu un mārketingu dažādiem projektiem. Lūkas fonds arī pieņem un izskata organizāciju pieteikumus projektu atbalstam, kurus var iesniegt gan veikalos, gan caur mājas lapu www.hopen.lv. Jāatzīmē, ka fonda valde nesaņem atlīdzību – tā darbojas brīvprātīgi.

Ogres novadā realizētie Lūkas fonds projekti: projekts "Ceļam māju" – mājas atjaunošana Kļaviņu audžuģimenei, GLS Ogre – izglītojošs seminārs vadītājiem un jauniešiem, jauniešu nometnes Ogres novadā, atbalsts Ogres novada sabiedriskajām organizācijām caur projektu konkursu "Atvērti cerībai", atbalsts dienas centram "Tabita".

Šobrīd darbojas trīs Hopen veikali - viens Ogrē, Skolas ielā 18, un divi Rīgā, Āgenskalnā un Imantā. Lai arī šobrīd veikali darbojas stabili, taču ir bijuši smagi periodi, kad visa pašāvēība bija tikai uz Dievu – ja nenotiek brīnums, kāds no veikaliem jāslēdz ciet, jāatlaiž darbinieki un nav skaidrs, kā turpināt darbību. Dievs ir visspēcīgāks Dievs un, ja ko pamudinājis darīt, tad vada šajā ceļā. Tā arī Hopen darbībā vienā mēnesī Dievs sagādāja nepieciešamos ienākumus – slava Viņam par to.

Esiet laipni aicināti iepirkties mūsu veikalos, gan dodot mantām otro iespēju, gan caur savu pirkumu atbalstot labdarību.

"Lūkas fonds" valdes priekšsēdētājs Jānis Ģeģeris

KRISTĪGĀ VIENOTĪBA OGRĒ

Interesanti, ka tieši šogad, kad svinējām Latvijas Republikas proklamēšanas 100. gadskārtu, 18. novembris iekrita svētdienā. Tas bija pietiekams iemesls, lai rastos ideja šo īpašo svētdienu Ogrē atzīmēt starpkonfesionālā vidē. Draudzes padome pieņēma lēmumu atsaukties šim aicinājumam un pievienoties kopīgā svētku svinēšanā. Izaicinājumu pieņēma arī draudze Vārda Spēks ar mācītāju Agri Ginko priekšgalā. Mums visiem kopā sanāca brīnišķīgs svētku dievkalpojums ar bagātīgu Dieva Vārdu, dziļām pārdomām un skaistām dziesmām.

Svētku dievkalpojums iesākās plkst. 10.00 ar jaukām ērģeļu skaņām, kuras atskaņoja ērģelniece I. Birģele. Pēc skaņdarba varējām vienoties dziesmā par to, cik liels ir mūsu Dievs. Dievkalpojuma turpinājumā mācītājs Mārtiņš Kalējs nolasīja 33. Psalmu un vadīja visus klātesošos grēksūdzē, kurai sekoja mūsu

draudzes mācītāja Daiņa Pandara vadīta lūgšana. Pēc muzikāla priekšnesuma mācītājs Agris Ginko nolasīja Svētos Rakstus no Jesajas 26:1b-4 - "Mums ir stipra pilsēta; aizsardzībai tai ir Dieva izveidots tās mūris un ārējais valnis. Atveriet vārtus, lai ieiet taisna tauta, kas tur ticību! Kam stipra ticība, tam Tu dod mieru, tiešām mieru, jo viņš paļaujas uz Tevi! Paļaujieties uz To Kungu vienumēr, jo Dievs Tas Kungs jums ir mūžīga klints"!

Dieva Vārdam sekoja skaņdarbs, pēc kura mācītājs Dainis Pandars lasīja fragmentu no Efeziešu vēstules 6:10-12 - "Beidzot - topiet stipri savā Kungā un Viņa varenajā spēkā. Bruņojieties ar visiem Dieva ieročiem, lai jūs varētu pretī stāties velna viltībām. Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā".

18. novembra dievkalpojums Ogres luterāņu baznīcā. Foto: Voldemārs Polis

Altārī baptistu māc. D. Pandars (no kreisās), luterāņu māc. M. Kalējs, draudzes "Vārda spēks" māc. A. Ginko. Foto: V. Polis

Vēl pēc kādiem skaņdarbiem mācītājs Agris Ginko dalījās savās pārdomās par 33. Psalmu, atklājot, ka: (1) Dievs ir taisns un uzticams; (2) Dievs ir mīlestība; (3) Dievs ir visspēcīgs; (4) Dieva plāni vienmēr tiks piepildīti; (5) Vienīgi Dievs var svētīt tautu; (6) Dievs ir spējīgs redzēt ikvienu; (7) Dievs ir vienīgais, kurš var palīdzēt grūtos laikos.

Mācītājs Dainis Pandars kopā ar klātesošajiem pārdomāja pantus no Ecehiēla grāmatas 36:26-31 par to, ka mēs visi esam savā starpā vienoti - gribam mēs to vai nē. Savukārt, mācītājs Mārtiņš

Kalējs vērsa klātesošo uzmanību uz Mateja ev. 20:25-28. Uzrunai sekoja kopdziesma "Svētī, Kungs, šo mūsu zemi".

Dievkalpojuma izskaņā daudziem no mums pirmo reizi bija iespēja piedalīties Lielajā draudzes lūgšanā. Pēc muzikālas pauzes visi kopā lūdzām "Mūsu Tēvs" un dziedājām valsts himnu. Ejot ārā, ikvienam bija iespēja ziedot gan Luterāņu draudzei, gan Ukrainas bāreņiem. Karā cietušajiem Ukrainas bērniem tika saziēdoti 502 eiro un 43 centi.

Inga Plūmīte

JĒZUS - MANS DRAUGS

Šomēnes, kad mūsu valstī tiek atzīmēta Bāreņu svētdiena un Latvijas 100. gadadiena, piedāvājam interviju ar norvēģu misionāri un sociālo darbinieci Solveigu Barslandi.

- Lūdzu, pastāsti nedaudz par savu bērniību!

- Esmu ceturtais bērns piecu bērnu ģimenē. Ne es, ne mans trīs gadus jaunākais brālis nebijām gaidīti. 20 kvadrātmetros mēs bijām pārāk daudz bērnu. Mums iekšā nebija ne ūdens, ne tualete. Tēvs bija slims, tāpēc nevarēja parūpēties par mums. Kad man bija pieci gadi, māte sāka strādāt, lai nopelnītu iztiku. Man vajadzēja sākt rūpēties ne tikai par sevi, bet arī par jaunāko brālīti. Mātei ar tēvu nebija labas attiecības. Zinu, ko nozīmē būt izsalkušam, vientuļam, just to, kā tas ir, ka neviens tevi negrib. Ko tas nozīmē, ka tevi apsmej tāpēc, ka tu esi netīrs un tev ir netīras drēbes. Ja es gribēju, lai man ir tīras drēbes, man jau 5-6 gadu vecumā pašai bija tās jāmazgā. Tas nebija patīkami, jo draugi pa to laiku spēlējās. Viņu vecāki par viņiem rūpējās. Trīs reizes dienā viņi ēda. Bet es nekad nedzirdēju, ka mani kāds sauktu mājās ēst. Pārsvarā es dzīvoju uz ielas un jutos ļoti vientuļa. Es gan satiku kādus draugus, bet tie nebija tie labākie. Bieži mēs kopā atradām kaut ko, ko varam "iznīcināt". Paralēli tomēr es gāju arī svētdienskolā.

Kad man bija pieci gadi, baznīcā redzēju Ziemassvētku ainiņu, kurā bija gan Jēzus bērniņš silītē, gan Jāzeps un Marija. Toreiz ievēroju, ka šim mazajam Jēzus bērniņam mugurā nav drēbīšu. Zināju, kā tas ir, kad ir auksti - kad nav cimdiņu rokās, vai kad tev ziemā ir plānas karpītes kājās. Es izsecināju, ka arī Jēzum bija jāsalst. Manī radās vēlēšanās Jēzum palīdzēt - Viņu apģērbt! Bet kā to labāk izdarīt? Tad jautāju mammai, vai varu cepurīti un jaciņu, kurus biju dabūjis Ziemassvētkos savai lellei, uzvilkt Jēzum? Man likās, ka tas bija tāds LABS risinājums. Mamma man toreiz (tas bija vienu gadu, pirms viņa kļuva par kristietī) teica: "Ir labi, ka Tu gribi palīdzēt Jēzum, bet tad Tev jāpalīdz tiem bērniem, kuri

dzīvo šodien!" Bet es teicu, ka neredzu nevienu neapģērbtu, nabadzīgu bērnu, jo, manuprāt, biju nabadzīgākā no visiem. Pēc tam divas reizes redzēju vienu un to pašu sapni - daudz melnādainu bērnu sēž uz zemes, un es eju apkārt ar ēdiena šķīvi rokās un baroju ar karotīti katru no šiem bērniņiem. Kad izstāstīju sapni mammai, viņa teica, ka es laikam būšu misionāre Āfrikā. Tomēr es nekad neesmu sapņojusi braukt uz Āfriku.

Kad man bija septiņi gadi un tuvojās Ziemassvētki, vecāki atkal strīdējās, un mamma teica, ka Ziemassvētkos nekā nebūšot - ne šokolādes, ne arī kas cits. Toreiz lūdzu Jēzu: "Jēzu, Tu esi mūsu Labākais Draugs, vai Tu vari mums iedot kaut ko labu uz Ziemassvētkiem?" Un dienu pirms Ziemassvētkiem bija klauvējiens pie durvīm. Izgāju ārā. Viena no kaimiņu meitenēm rokās turēja lielu, brūnu kasti. Uz kastes bija attēlota liela zivs. Meitene teica: "Priecīgus Ziemassvētkus no mūsu ģimenes!" Ienesu kasti iekšā, un mamma aiz prieka lēkāja un sauca: "Paldies Tev, Jēzu! Paldies Tev, Jēzu, ka mums tagad var būt Ziemassvētki!" Tur bija šokolāde, rieksti, zivs - viss, kas bija vajadzīgs. No tās reizes šī ģimenīte mums katru gadu nesa kādu Ziemassvētku paciņu.

Visas šīs bērniībā piedzīvotās sajūtas - būt izsalkušam, vientuļam, visi tie bērniībā piedzīvotie pārdzīvojumi, ir bijuši gan kā mīnusi, gan arī kā plusi. Mīnuss ir tajā, ka, esot tādā stāvoklī, Tu jūties tā, it kā Tu nekas neesi, ka Tu neko nevari. Tev ir tik liels izsalkums pēc mīlestības, ka Tu gandrīz vai klieudz, lai kāds Tevi beidzot "ieraudzītu". Bija pat tāda sajūta, ka man nemaz nevajadzēja piedzimt, ka man te nevajadzētu atrasties. Divas reizes, īpaši ap 12 gadu vecumu, man bija pat doma nomirt. Es biju tik vientuļa. Ja es biju mājās, tad tur visu laiku bija nesaskaņas, uz galda parasti nebija ēdiena, nebija nekā priecīga vai interesanta.

Piecpadsmit gadu vecumā es kristījos. Neskatoties uz visiem plusiem un mīnusiem,

Pie Tabitas centra Ogrē. Foto: No personīgā arhīva

esmu piedzīvojusi pašu labāko – to, ka Jēzus ir mans DRAUGS. Viņš ir ne tikai mans Glābējs vai stingrais Tētis, kurš vienmēr pasaka, kā man ir vai nav jādzīvo, bet arī Labais Draugs, kurš saka: “Es Tevi mīlu, Solveiga!”

Tad, kad man bija 27, man jau bija četri bērni – 4, 3, 2 un 1 gadu veci. Abi vecākie bija audzubērni, tad pašas meitiņa un vēl dēliņš. Vairs tik bieži nevarēju aiziet uz baznīcu, tāpēc nolēmu rīkot Dievkalpojumus mājās. Atvēru Bībeli, sāku lasīt un izlasīju no Jēkaba vēstules 1. nodaļas 27. pantu: “Tīra un neapgānīta kalpošana Dieva Tēva priekšā ir šī: pieskatīt bāriņus un atraitnes viņu bēdās, sevi no pasaules pasargāt neapgānītu.” Tajā brīdī sapratu, ka Dievs ir sācis runāt tieši uz mani vai nu caur Rakstu vietām, vai caur sapņiem, vai caur citiem cilvēkiem, sūtīdams kādu vēsti tieši man.

- Kas ir lielākā vajadzība bērnam, kuram trūkst ēdiens un drošība?

- Bērnībā es biju ļoti tieva, jo bieži pietrūka ēdiens. Tas bija sāpīgi, tomēr tas nebija galvenais.

Svarīgākais, kas man bija vajadzīgs, bija drošība, jo es dzīvoju lielās bailēs, ka līdzās nav neviena, kas varētu pamācīt, pasargāt. Reiz pajautāju kādam ielas puikam, kas ir trakākā lieta, kas var notikt? Uz ko viņš atbildēja, ka visbriesmīgākais ir tas, ka policija mūs dzenā un mūs sit. To es neesmu piedzīvojusi. Bet lielākā sāpe ir tajā, ka šādi bērni, staigājot pa ielām, ieskatās kādā logā un redz, ka tur viss ir labi – ir gaisma, siltums, var skatīties televizoru, klausīties radio, uz galda ir ēdiens, apkārt ir draugi un mīļi cilvēki, tas ir tik ļoti sāpīgi tādiem bērniem, kāda biju es savā bērnībā. Pirmā lieta, ko mums šodien vajadzētu darīt ir tā, ka šiem bērniem ir jātiek “ieraudzītiem”.

Viņiem ir tik ļoti dažādas vajadzības, bet, ja viņus “ierauga”, viņi paši ļaus saprast, kas ir tieši viņu vajadzība. Mums var likties, ka pats svarīgākais ir iedot viņiem ēdienu, un tas ir svarīgi. Tomēr tad, kad mēs uzrīkojam šādiem bērniem svinības, mēs ieraugām, ka patiesībā viņi ēd ļoti maz. Viņiem ir vēderiņi tik mazi kā putniņiem. Un, ja mēs dosim viņiem pārāk daudz ēdiena, viņiem vēders sāks sāpēt.

Uzrunājot Tabitas centra brīvprātīgos latviešus un norvēģus. Foto: No personīgā arhīva

Kad pirms 21 gada sāku strādāt ar ielu bērniem Igaunijā, pirmais, ko iemācījos, bija kādi vārdi krievu valodā - “Ja tebja ļubļu” (Es tevi mīlu); “Moj drug” (Mans draugs). Pēc tam palēnām sāku viņus apskaut, samīļot, lai viņi jūt, ka es par viņiem rūpējos. Mums tajā laikā pietrūka vārdu, ko šiem bērniem teikt.

Tagad, kad ir pagājis gads, kopš esam sākuši strādāt Tabitas centrā Ogrē, mūsu mērķis ir, ka var atrasties iespēja bērniem katru dienu vismaz 4-5 stundas pavadīt drošā vidē. Ka kādi var viņus redzēt. Un tā pirmā vēlme ir, ka viņi saprot, ka Jēzus viņus ir “ieraudzījis”. Ka viņi redz, ka Jēzus ir viņu Draugs. Mūsu, kristiešu, problēma ir tā, ka mēs bieži vien sēžam baznīcā, klausāmies kā mācītājs runā un mums ir labi, bet mēs “neieraugām” šos bērnus, kas ir vajadzībās. Un, līdz ar to, nespējam kalpot viņiem tā kā Jēzus droši vien to gribētu. Tā, piemēram, kad es kādreiz paņemu kāda bērna roku savējā, es varu sajust, kādā situācijā viņš ir. Un, kad paskatos viņam acīs, es saprotu vēl vairāk. Un, ja es jūtu, ka man nav tāds spēks, lai viņam palīdzētu, vai arī nav pamudinājums sirdī kaut ko īpašu darīt, tad es vienkārši viņu pasveicinu. Tallinā mums ir kādi 50 bērni, bet tad, kad Dievs mani aicināja uz Ogrī,

bija vajadzīgs laiks, lai es saprastu šo aicinājumu ar savu prātu. Bet tad, kad es satikos ar šiem bērniem Ogrē, ieskatījos viņiem acīs, satvēru viņu rokas, tad mana sirds sāka degt par šo lietu, ka tā tiešām ir jādara.

Kad es redzēju Ogres centrā māju ar uzrakstu “Ja ļubļu tebja!” (Es mīlu tevi!) un parakstu – Jēzus, tad biju pārliecināta, ka Jēzus grib, lai mēs nopērkam šo māju. Bet tā nebija pārdošanā. Tad Mudīte teica, ka pārdošanā ir kāda cita māja, bet tā ir ļoti liela. Pēc neilga laika es apskatīju šo otro māju. Bija tumšs, bet es redzēju, ka arī uz šīs mājas sienas ir kaut kas uzrakstīts. Tur bija rakstīts “sātana spēks”. Un tad atkal balss uz mani runāja: “Solveiga, tas ir tas spēks pret kuru Tev šeit, Ogrē, ir jācīnās! Sātans ir kā rūcošs lauva, kurš staigā apkārt un melo pieaugušajiem un bērniem par viņu dzīvi. Bet Es šeit došu no Sava Gara un ļaušu cilvēkiem nākt pie Manis caur šo māju.” Un es sapratu, ka tas ir aicinājums no Dieva.

- Cik liela, Tavuprāt, ir problēma ar izsalkušiem, nepaēdušiem bērniem mūsdienu materiālajā kultūrā?

- Vairāk es varu runāt, ņemot vērā Igaunijas pieredzi. Ja mēs skatāmies uz bērnu, viņš nav kails. Bet, ja paskatāmies nedaudz vērīgāk? Kādas ir viņa drēbes? Tādas, kādas jūs savam bērnam nekad mugurā neuzvilktu. Tās ož, ir netīras un novalkātas. Zeķes ir beigtas, apakšveļa arī - viss ir beigts, bet tās tomēr ir drēbes. Arī apavi ir ļoti nolietoti. Plastikāta apavi, kuri vispār nav veselīgi kājām. Es esmu kāju speciāliste, un es jau zinu, kādas šiem bērniem būs kāju problēmas, kad viņi izaugs lieli, nēsājot šādus apavus. Daudzām ģimenēm nav iespējams kārtīgi nomazgāties, jo viņām dzīvoklītī iekšā nav ūdens. Nav iespējams arī pienācīgi izmazgāt drēbes, parūpēties par sevi un saviem bērniem. Ja cilvēks izaug tādā vidē, kur ir normāli nemazgāties un netīrīt zobus, viņš nemaz nemāk to darīt. Un, ja tu pats to nemāki, kā tu varēsi iemācīt to saviem bērniem?

Šie bērni nāk pie mums uz centru. Un es jau zinu, ja mēs dodam viņiem ēdamo un ja mums vēl ir kādi našķi, saldumi, tad viņi naktī sūdzēsies par zobu sāpēm, jo viņu zobi ir netīrīti, bojāti. Igaunijā uz šo brīdi situācija ar bērnu zobiem ir uzlabojusies. Savukārt Latvijā dzīves apstākļi ir tādi, kādi bija Igaunijā pirms 20 gadiem. Lai gan zobārsta pakalpojumi Latvijā līdz 18 gadiem ir bezmaksas, bieži vien nav pieaugušo, kuri bērnu pie zobārsta aizvestu. Vecāki uzskata, ka tā nav nekāda problēma un turpina dot savam bērnam saldumus, lai tikai viņš iet ārā. Es pati to esmu redzējusi. Ir liela vajadzība iemācīt mammām, kā rūpēties par saviem bērniem.

- Vai tu savas kalpošanas laikā esi redzējusi izmainītas dzīves?

- Esmu ļoti priecīga, ka varu teikt: "JĀ!" Kad 2000. gadā mēs Igaunijā pieņēmām pirmos 16 ielu bērnus, mums viņi bija jānomazgā, jāizmet visas viņu vecās drēbes, bija jānogriež visi mati (lai tikt galā ar utīm) un, protams, jāaizved pie zobārsta. Sarūpējām šiem bērniem gan dažādas aktivitātes, gan ēdienu, gan drēbes – visādos veidos rūpējāmies par viņiem. Toreiz bija kāda

meitene, kura 9 gadu vecumā pirmo reizi atbrauca pie mums uz Norvēģiju. Redzot mājas un apstākļus, kādos cilvēki dzīvoja, viņa teica: "Ak, tad šī ir normāla dzīve, nevis tā, kāda ir mums Igaunijā!" Toreiz šī meitene arī teica, ka viņa grib būt kā Solveiga, kad būs pieaugusi, jo viņa gribot dzīvot tādu pašu dzīvi kā es. Tagad šī meitene dzīvo Norvēģijā. Viņa mani apciemoja, kad viņai bija 17. Viņa ir precējusies un viņiem ir divi bērni. Abi strādā un ir adoptējuši bērniņu, kurš dzīvoja Igaunijas centrā, tajā pašā istabiņā, kurā viņa savulaik bija dzīvojusi. Pagājušajā nedēļā viņa man piezvanīja un teica, ka vēlas adoptēt arī brālīti tam bērnam. Tādi ir daudzi stāsti. Tagad, kad esmu Tallinā, šie, nu jau izaugušie, bērni brauc pie manis, lai tikai pateiktu paldies par to, ka toreiz viņus ieraudzīju. Viņi ir pateicīgi arī par visām dāvanām, jo tolaik tās viņiem deva cerību un drosmi nākotnei.

- Kas Igaunijā strādā ar šiem "ielu" bērniem?

- Šobrīd tur ir liela komanda. Tagad tur ir liels atbalsts no visurienes, jo daudzi norvēģi, somi un zviedri zina mūsu centru. Arī no lidostas uz turieni ir viegli aizbraukt. Šobrīd Tallinas centrā ir 18 algoti darbinieki un arī kādi brīvprātīgie, bet senāk tā nebija. Pirmos 6-7 gadus bija tikai brīvprātīgo darbs, jo sākumā bija viegli savākt ziedojumus ēdienam, bet bija maz to, kas bija gatavi atbalstīt algas darbiniekiem. Šobrīd šāds atbalstītāju loks ir izveidojies.

- Kāds ir Tavs redzējums par Tabitas centru?

- Mēs gribētu, ka mums ir kāds vadītājs, kurš ik dienas būtu līdzās Mudītei. Pieņemtu šos bērnus un dotu viņiem to, kas viņiem ir nepieciešams. Lai bērni pēc skolas varētu katru dienu atnākt. Ka mums būtu virtuve un bērniem katru dienu - silts ēdiens. Ka būtu skolotāji, pieaugušie, kas varētu palīdzēt ar mājas darbiem. Ka mēs varētu iemācīt bērniem iet dušā nomazgāties, lai gan viņi negrib mazgāties, bet tomēr, ka mēs varētu viņiem to iemācīt. Ka mums būtu vieta, kur var izmazgāt

Kopā ar savu asistentu Annu-Kristīni. Foto: No personīgā arhīva

un izžāvēt veļu. Ka bērniem būtu tīras drēbes un ka viņi paši būtu tīri. Ka skolā viņi neostu. Lai viņi varētu sākt mīlēt sevi un viens otru, jo kādi vecāki ir vairāk mīlējuši sevi, nevis viņus. Lai bērni sastaptu Jēzu un piedzīvotu Viņa mīlestību.

Tabitas centrā mēs esam iekārtojuši tādu kā "salonu". Gribētos, lai tur, šajā salonā, būtu kāds frizieris, varbūt pensionārs-frizieris, kurš varētu rūpēties par bērniem un safrizēt viņus. Ka kāds varētu parūpēties par bērnu un māmiņu nagiem (manikīru/pedikīru), un varbūt pat par masāžu, lai šie bērni caur pieskārieniem varētu sajusties pieņemti un dziedināti. Mums ir istaba arī jauniešiem. Un būtu labi, ja arī tur būtu kādi pieaugušie kopā ar jauniešiem.

Vārds "Tabita" ir no Bībeles. Tā sauca kādu lēdiju, kura dzīvoja Jafā. Šī sieviete, darinot drēbes, rūpējās par bērniem, kuru tēvi bija devušies jūrā zvejot un nebija atgriezušies. Dieva Vārdā teikts, ka kādu dienu Tabita negaidot nomira. Un bāreņi steidzās pie Pētera un sauca: "Nāc! Nāc! Tabita ir nomirusi!" Pēteris aiziet un redz, ka visi raud. Izraidījis sērotājus no istabas, Pēteris saka Tabitai: "Tabita, celies augšā!" Un Tabita piecēlās. Citā vietā Jaira meitiņai Jēzus teica: "Talita, kūmi (Meitiņ, celies augšā)!" Un es saprotu, ko Jēzus saka man. Viņš saka, ka Tabitas centrs ir vieta, kur Viņš grib "celt augšā" zēnus un meitenes. Bet kā viņi var zināt, ka viņi var tikt "augšā celti", ka tā dzīve, kuru viņi šobrīd dzīvo, nav augšāmcelšanās dzīve? Mans sapnis ir, ka pēc gadiem desmit šie bērni un jaunieši – tie, kas šodien nāk uz šo centru, varētu teikt: "Tagad es

zinu, kas es esmu, es zinu, kas man vajadzīgs. Šeit es jutos novērtēts un pieņemts." Bet... viena pati es to nevaru izdarīt!

Pasaulīgi cilvēki domā, ka esmu traka, jo galvenais dzīvē taču esot drēbes un ārējais izskats. Bet es esmu pārliecināta, ka galvenais ir tas, ka Jēzus dzīvo cilvēkā. Ja Jēzus ir Tavš Draugs, tad Tu vari būt laimīgs pat tad, ja esi nabadzīgs. Bērniem es mācu, ka ir normāli, ja Tev ir sava vieta, kur dzīvot. Manā bērnbā man apkārt bija ģimenes, kurām bija savas mājas un kuras dzīvoja labi un pārtikuši, un es to varēju redzēt, bet es nezinu, ko redz tie bērni, kuri dzīvo kopmītnēs un barakās. Tāpēc es bērniem saku: "Ja jūs gribat dzīvē kaut ko sasniegt, mācieties, esiet tīri, tīriet savus zobus! Jo, ja jums nebūs zobu, jūs neviens darbā nepieņems. Bet, ja jums ir skaisti zobi un jūs vēl smaidāt, tad drīzāk jūs pieņems."

Igaunijā bija kāds puisis, kuram es teicu, lai viņš paņem labākās drēbes, kādas viņam ir. Tad es aizvedu viņu uz Norvēģiju. Norvēģijā es palīdzēju viņam atrast darbu. Tagad viņš ir atpakaļ Igaunijā, ir bagāts un ceļ mājas.

Nupat man radās ideja – varbūt kādas draudzes ģimenes varētu uz savas ģimenes Ziemassvētku vakaru pieņemt kādu no Tabitas centra bērniem, kuri savās mājās īstas svinības nekad nav redzējuši?

Ar Solveigu sarunājās Dainis Pandars un Inga Plūmīte

LŪDZOT SVĒTĪBU LATVIJAI

Latvijas simtgadē ikviens ir aicināts sagatavot savu dāvanu Latvijai. Tādā brīdī visa tauta vienojas arī himnā – lūgšanā “Dievs, svētī Latviju!” Kādas svētības jeb dāvanas mēs gaidām, kad to lūdzam no vislielākā Dāvanu Devēja? Ieskatoties himnas tekstā, mēs lūdzam par iespēju būt laimīgiem mūsu zemē, starp latviešu dēliem un meitām. Bet ko Bībele runā par svētību - kas īsti tā ir un kāda svētība ir vajadzīga mums kā indivīdiem un varbūt visai tautai?

Jabeca lūgšana ir viens no plaši izplatītiem paraugiem, kā lūgt svētību. Tāpat Bībelē ir svētības vārdi - kādi no tiem tiek teikti praktiski jebkura dievkalpojuma beigās. Cik nopietni mēs aizdomājamies par šo jēdzienu – svētība, un cik stipri mēs pēc tās patiesībā alkstam un to novēlam otram?

Pirms mēs ar pārliecību varam lūgt pēc Dieva svētības, ir nepieciešama skaidra izpratne par to, ko tas nozīmē. Mēs lūdzam svētīt misionārus, bērņus vai ēdienu, kuru grasāmies baudīt. Dažkārt svētības jēga tiek “atšķaidīta” līdz kaut kam neskaidram vai ikdienišķi novienkāršotam. Nav brīnums, ka daudzi kristieši nemaz nealkst pēc tās iegūšanas tādā mērā, kā to darīja Jabecs. Saskaņā ar Bībeli jēdziens “svētīt” nozīmē lūgt pēc kaut kā vai sniegt pārdabisku palīdzību. Lūdzot pēc Dieva svētības, mēs nelūdzam iegūt kaut ko vairāk no tā, ko mēs spējam sasniegt arī paši. Mēs saucam pēc brīnišķīgās, prātam neaptveramās labestības, kuru vienīgi Dievs var dāvāt mums. Par tāda veida bagātību lasām Sālamana pamācību grāmatā: *“Tā Kunga svētība dara cilvēku bagātu bez sevišķām viņa paša pūlēm”* (Sal.pam.10:22).

Jabeca lūgšana skanēja šādi: “Kaut Tu mani svētīdams svētītu un paplašinātu manas robežas un kaut Tava roka būtu allaž ar mani, un kaut Tu mani pasargātu no nelaimes, ka man nebūtu jācieš sāpes!” Ievērojiet kādu krasu atšķirību Jabeca

lūgšanā pēc svētības - viņš atstāja pilnīgi Dieva ziņā to, kādas būs šīs svētības, kur, kad un kādā veidā viņš tās saņems. Tādai pilnīgai paļāvībai uz to, ka Dievs mums vēl tikai labu, nav nekā kopīga ar populāro pieņēmumu, ka jūs varētu lūgt Viņam, piemēram, mašīnu, lielus ienākumus vai kādus citus materiālos labumus un ka jūs varat saņemt jebko, pateicoties tam, ka pazīstat Viņu. Jabeca lūgšanas pamatā, gluži pretēji, ir doma, ka mēs vēlamies sev ne vairāk, ne mazāk kā to, ko Dievs pats vēlas mums dot.

Meklējot Dieva svētību kā augstāko savas dzīves vērtību, mēs pilnībā “metamies” Viņa gribas un nolūku straumē. Visas pārējās mūsu vajadzības kļūst pakārtotas tam, ko patiesi vēlamies, proti, pilnībā iegrīmt tajā, ko Dievs cenšas darīt mūsos, caur mums un ap mums, paaugstinot Savu godību.

Ja vien jūs sirsnīgi vēlēšaties būt Dieva svētīti, brīnumu pārpilna dzīve ir garantēta. Kā es to zinu? Dievs to apsola, es to esmu piedzīvojis personīgi. Jūs pats vairs neesat par šķērslī, lai Dievs varētu veikt lielas lietas. Jūs virzāties pa dzīvi kopā ar Viņu un lūdzat tieši pēc tā, ko Viņš vēlas. Lūk, neliela ilustrācija...

Kā jūs justos, ja kādu dienu uzzinātu, ka Dievam bija padomā jums piešķirt, piemēram, divdesmit trīs konkrētas svētības, bet jūs saņēmt tikai vienu. Kā tas varēja gadīties?

Ir kāds nostāsts par Džonsa kungu, kurš nomira un nonāca debesīs. Pēteris sagaidīja viņu pie vārtiem, lai izrādītu viņam Debesu valstību. Starp zelta ielām, daiļiem namiem un eņģeļu korjiem, kurus rādīja Pēteris, Džonsa kungs ievēroja kādu dīvainu namu. Tas atgādināja milzīgu noliktavu – tajā nebija logu, bet bija tikai vienas durvis. Taču, kad viņš grasījās palūkoties iekšā, Pēteris vilcinādamies bilda: “Jums nūdien nevajadzētu redzēt to, kas tur iekšā.”

“Kāpēc gan Debesu valstībā jābūt kādiem noslēpumiem?” brīnījās Džonss. “Kādi gan brīnumi mani tur sagaida?” Kad apskate bija beigusies, viņa ziņkārība joprojām nemitējās un viņš vēlreiz lūdza paraudzīties šīs ēkas iekšpusē.

Galū galā Pēteris piekrita. Kad apustulis atvēra durvis, Džonsa kungs metās iekšā tādā steigā, ka gandrīz nogāza Pēteri no kājām. Izrādījās, ka milzīgā ēka ir pilna ar neskaitāmām plauktu rindām, uz kurām kārtīgi sarindotas baltas, ar sarkanām lentītēm apsietas kastītes.

“Uz visām šīm kastītēm ir vārdi,” skaļā balsī konstatēja Džonsa kungs. Tad vērsoties pie Pētera, viņš jautāja: “Vai kāda ir arī man?”

“Jā, ir,” atteica Pēteris, mēģinot izvilināt Džonsa kungu ārā pa durvīm, “godīgi atzīstos, ja es būtu jūsu vietā, es gan...” Taču Džonsa kungs jau metās pie rindas ar burtu “D”, meklējot savu kastīti.

Pēteris pienāca pie Džonsa kunga, kad tas jau bija nosējis kastītes lentu un atvēris vāku. Paraugoties iekšā, Džonsa kungs nonāca pie acumirkļīgas atziņas, kuru pavadīja dziļa vilšanās un nopūta, kuru Pēteris bija dzirdējis jau daudzas reizes.

Džonsa kunga baltajā kastē bija svētības, kuras Dievs bija vēlējies viņam dāvēt zemes dzīves laikā, bet pēc kurām Džonsa kungs nekad nebija lūdzis.

“Lūdziet, tad jums taps dots,” saka Jēzus (Mateja 7:7). “Jums nav tāpēc, ka jūs nelūdzat Dievu,” teica Jēkabs (Jēkaba 4:2). Dieva labestībai nav robežu, bet, ja jūs vakar nelūdzāt pēc Viņa svētības, jūs nesaņēmt visu, kas jums pienācās.

Tā ir aizķeršanās – ja jūs nelūdzat pēc Viņa svētībām, jūs zaudējat tās, kuras varētu iegūt vienīgi ar lūgšanu. Līdzīgi kā tēvs jūtas pagodināts, kad bērns lūdz viņa svētību, tā arī

jūsu Tēvs dāsni jūs apveltīs, ja visvairāk tīkosiet pēc Viņa svētības.

Svētīt ir Dieva dabā. Mums domātās Dieva dāvanas neierobežo ne Viņa iespējas, ne vara, ne vēlēšanās dot, tās ierobežojam tikai mēs paši. Jabecs tika svētīts vienkārši tāpēc, ka viņš neļāva nekādiem šķēršļiem, cilvēkiem vai viedokļiem aizēnot priekšstatu par patieso Dieva dabu.

Dieva žēlastība, iekļaujot Bībelē stāstu par Jabecu (viņa vārds tulkojumā ir “sāpes”), ir pierādījums tam, ka nav nozīmes, kas jūs esat, ko nolēmuši jūsu vecāki, vai kas ir “lemts”. Būtiski ir zināt, kas jūs vēlaties būt un lūgt pēc tā.

Ar vienkāršu, ticības pilnu lūgšanu jūs spējat mainīt savu nākotni. Jūs spējat mainīt arī to, kas notiks jau nākamajā mirklī.

Jabeca lūgšana pēc robežu paplašināšanas būtībā ir lūgums Dievam “paplašināt” jūsu dzīvi, lai jūs spētu vairāk izdarīt Viņam par godu. Jabecs raudzījās uz savu toreizējo stāvokli un secināja, ka viņa iespējām ir jābūt daudz plašākām. Būdams zemnieks un gans, viņš palūkojās uz zemes gabalu, kuru bija mantojis no savas ģimenes, pārlūkoja aplokus, apstaigāja robežas, aprēķināja iespējas un nonāca pie slēdziena: “Kungs, visu, ko Tu esi man uzticējis, ņem to un palielini!”

Lai arī kāda būtu jūsu nodarbošanās, Jabeca lūgšana pēc robežu paplašināšanas augstākā pakāpē varētu izklausīties apmēram sekojoši: “Ak, Kungs un Ķēniņ, lūdzu palielini manas iespējas un ietekmi tādā mērā, lai es aizskartu arvien vairāk cilvēku dzīves par godu Tev! Ļauj man darīt Tavā labā aizvien vairāk!” Ar tādu lūgšanu dzīve kļūs aizvien aizraujošāka.

“Kaut Tava roka būtu allaž ar mani,” seko lūgšanas turpinājums. Mēs varam teikt: “Tēvs, lūdzu dari to man, jo viens es to nespēju! Tas man ir par lielu, par daudz!” Un tad jūs ticībā sperat soli uz priekšu, lai darītu un teiktu vienīgi

lietas, kas nāk no Viņa rokas. Pēc tam jūsu gars sauc: “Dievs to darīja, neviens cits! Dievs mani nesa, Viņš deva man šos vārdus, deva man spēku – un tas ir lieliski!” Es iesaku jums dzīvot šādā pārdabiskā dimensijā. Dieva spēks mūsos, plūstošs caur mums, ap mums, lūk, tieši tas padara atkarību no Dieva par neaizmirstamu piepildījuma sajūtu. Pāvils rakstīja: “Ne, ka mēs paši no sevis būtu spējīgi ko labu domāt; bet, ja esam spējīgi, tad tas ir no Dieva, kas mūs darījis spējīgus kalpot jaunajai derībai” (2.Kor.3:5-6).

“Tā Kunga roka” ir bibliisks termins, kas apzīmē Dieva varu un klātbūtni Viņa ļaužu dzīvē. (Jozuas 4:24 un Jesajas 59:1) Apustuļu darbos aprakstītie agrīnās baznīcas fenomenālie panākumi tiek skaidroti ar to, ka “Tā Kunga roka bija ar tiem un liels skaits ticēja un atgriezās pie Tā Kunga” (Ap.d. 11:21). Jaunajā Derībā atrodamais Dieva rokas raksturojums nozīmē “piepildīšanās ar Svēto Garu”. Baznīcas izaugsme ir varena liecība tam, ka Dieva rokas vadība ir nepieciešama un pieejama Dieva iecerēto uzdevumu veikšanai.

Apdomājiet dabisko progresiju no lielākas svētības uz arvien lielākām kalpošanas iespējām un nepieciešamību pēc pārdabiska spēka. Dodams Saviem mācekļiem Lielo uzdevumu - “Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas (..) un, redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam,” (Mateja 28:19-20) - Jēzus uzticēja tiem gan neiedomājamu svētību, gan smagu darbu. Taču, sūtīdams Savu Svēto Garu (Ap.d. 1:8), Jēzus aizskāra un pildīja šos parastos ticīgos ar varenu un brīnumainu spēku evaņģēlija sludināšanai.

Varbūt tieši par šādu svētību mēs varam domāt, dziedot “Dievs svētī Latviju”? Lai Dievs dod mums kā šīs tautas pārstāvjiem Dieva rokas vadību, Svētā Gara spēku, lielākas kalpošanas iespējas savai tautai un, līdz ar to, arī evaņģēlija un Dieva goda izplatīšanai mūsu zemē.

*Balstoties uz B. Vilkinsona grāmatu “Jabeca Lūgšana”,
Latvijas simtgadē novēl Liene Pandare*

TREŠĀ ATMODA

Atzīmējot Latvijas simtgadi, turpinām atskatīties arī uz Latvijas baptistu kustības spilgtākajiem vēstures posmiem. Šoreiz par otrās neatkarības atgūšanas laiku.

Ceļš uz valstisku neatkarību visām tautām ir bijis ciešanu un grūtību ceļš. 1918. gadā brīvību ieguvušās Latvijas valsts okupācija 1940. gadā un inkorporācija Padomju impērijā lika Latvijas tautai līdzi piedzīvot un pārdzīvot vienu no baigākajiem laika posmiem cilvēces vēsturē – boļševiku teroru un padomju sistēmas žņaugus. Taču neviena impērija nav bijusi mūžīga, neviena brīvību reiz ieguvusi tauta nav samierinājusies ar brīvības zaudēšanu.

Ar ko sākās Latvijas 3. atmoda? Modris Ginters savā grāmatā “Vai tie bijām mēs” pauž, ka tā nevarēja nesākties. “Turpat 50 nebrīves, cietuma un atklāta genocīda gadi, neredzami kaut kur apakšā kūra uguni brīves liesmiņai, kas pacietīgi gaidīja laiku, lai izlauztos un uzvirmotu neapdzēšamā liesmā. Kā gruzdošu tīreli nevar apdzēst, tā brīvības doma latvju tautā un tās kristīgajā daļā cauri gadu desmitiem ir gruzdējusi un karsti kvēlojusi; manuprāt, baznīcu aprindās jo izteikti. Kaut arī baznīcu vadītāji vienmēr brīvības alkas centušies klusināt un piesegt ar laikmetiem pielāgotiem aptustuļa Pāvila izteikumiem, ka valdībām tev būs klausīt, jo tās ir Dieva dotas, tomēr ticīgo ģimenēs, jauniešu bariņos un pat vecu vīru prātīgajās runās nerimtīgi skanējušas nesamierināmas pretkomunisma domas un runas,” raksta Ginters.

Mēs varam skatīties uz dažādiem aspektiem, kas ietekmēja Latvijas neatkarības atgūšanu. Lielu lomu spēlēja 1985. gada 15. marta PSKP CK arkārtējais plēnums ar ģenerālsekretāra Mihaila Gorbačova ievēlēšanu, ar kuru sākās pārkārtošanās un atklātības politiskās tendences. Grūti pateikt, cik ļoti nozīmīgu lomu spēlēja Gorbačova attiecības ar Romas katoļu baznīcas pāvestu Jāni Pāvilu II, kurš 1983. gadā pirmo reizi par Romas katoļu baznīcas kardinālu

bija iecēlis latviešu bīskapu J. Vaivodu. Tāpat sākās arī dažāda veida brīvības vēsmas caur dažādiem kultūras pasākumiem. Turaidā atklātais Dainu kalns, Padomju Latvijas 10. dziesmu un deju svētki, pēc kuriem laikrakstā “Literatūra un Māksla” publicēti komunismu neatbalstoši Imanta Ziedoņa dzejoļi. Tāpat arī jāpiemin Baltijas miera un brīvības kuģa brauciens par Baltijas jūru, dziesmu konkursa “Mikrofons-86” uzvarētājdziesma “Dzimtā valoda”, kā arī Daiņa Īvāna balss par Daugavu kā Latvijas simbolu.

Taču šķiet, ka ļoti spēcīgu iespaidu radīja Liepājā nodibinājusies Latvijas cilvēktiesību aizstāvēšanas grupa “Helsinki-86”. Ļaudis no tautas un drosmīgo pulciņš no baptistu un ev. luteriskajām draudzēm atsaucās grupas “Helsinki-86” aicinājumam organizēt publisku ziedu nolikšanu pie Brīvības pieminekļa 1987. gada 14. jūnijā, atceroties masu deportācijas 1941. gadā. Politoloģijas profesore Rasma Kārklīņa vēlāk laikrakstā “SestDiena” rakstīja: “Tautu vēsturē ir laiki, kad tās it kā pamostas no murgaina miega un sāk jaunu dzīves posmu. Latvijā šāds atmodas laiks sākās 1987. gada 14. jūnijā pie Brīvības pieminekļa, kad tur pulcējās tūkstošiem bezbailīgu cilvēku, lai pieteiktu prasību pēc savas, neatkarīgas valsts atjaunošanas un politisko tiesību ievērošanas.” Nozīmīga vieta šajā pretošanās kustībā bija baptistu draudzes locekļiem – Edmundam Cirvelim (bija viens no ziedu licējiem), Jānim Rožkalnam ar sievu, Ginteru ģimenei u.c. Vēl sabiedriski aktīvi darbojušies Enoks Biķis, Tāivaldis Tālbergs, Olafs Brūvers, Viljams Šulcs, Teofilis Biķis, Miervaldis Ceimurs, Gunārs Glūdiņš, Almers Ludviks un daudzi citi.

Atskatoties uz Latvijas neatkarības atgūšanu, varam skaidri teikt – tā bija Dieva roka, kas lika sagrūt Padomju impēriju. Notika kaut kas līdzīgs tam, par ko lasām Daniēla grāmatā 2:34-35 - “.. *pēkšņi no kalna bez kādas cilvēka rokas palīdzības atraisījās akmens un gāzās lejup. Tas ķēra tēla dzelzs un māla kājas un sašķaidīja tās. Līdz ar to*

"Helsinki-86" rīkotā akcijā piedalījās arī baptistu draudžu pārstāvji - Jānis Rožkalns un Edmunds Cirvelis (no kreisās)

sašķīda smalkās druskās arī tēla vara, sudraba un zelta daļas”.

Tāpat Raksti saka, ka Dievs neko nedara, vispirms to neatklājot saviem kalpiem (Amosa 3:7). Zīmīgu redzējumu savā laikā bija redzējis mācītājs Gunārs Lagzdiņš, kuram atklājās vīzijā Rīgas Krastmala, pilna ar sarkanbaltiem karogiem, un kāda balss teica: “Latvija būs brīva, un prezidents būs Ulmanis!” Kad viņš to stāstīja saviem laika biedriem, daudzi viņu nosauca par vienkārši traku.

1990. gada rudens atnāca ar padomju impērijas sargu izmisīgu cīņu par pagātnes saglabāšanu. 1991. gada janvāra notikumi atgādināja padomju varmācības tuvo galu un Latvijas ilgas pēc brīvības, kas nav nošaujamas un iznīcināmas. Rīgā bija barikādes, kuras organizēja Ilze Cielava, kas vēlāk bija arī Ogres baptistu draudzes padomē. Par Latvijas brīvību bija kritušie un ievainotie. 1991. gada janvāra trauksmainajās dienās gan Doma laukumā un pie Saeimas nama, gan pie televīzijas torņa un Ulbrokā, gan dievnamos un televīzijas raidījumos kopā ar visu tautu bija arī daudzi baptistu ļaudis – gan mācītāji, gan draudžu kalpotāji. Jaunatne Labo vēsti nesa dziesmās, cīnītāji tika uzrunāti personīgi un caur televīziju. Diennakti atvērts apmeklētājiem bija Rīgas Mateja draudzes dievnams.

Tad vēlreiz ar izmisumu un cerību atnāca bēdu dienas augustā. Maskavā notiekošā puča apstākļos un vietējo komunistu aktivizēšanās brīdī Latvijas Republikas Augstākā Padome 1991. gada 21. augustā pieņēma likumu par Latvijas neatkarību. 18. septembrī Latvijas Republika tika kā loceklis uzņemta Apvienoto Nāciju Organizācijā. Tūlīt pēc šiem notikumiem LBDS bīskaps Jānis Eisāns rakstīja:

“Esam no sirds Dievam pateicīgi par to, ka drīkstam ieiet 1992. gadā kā neatkarīgas Latvijas Republikas iedzīvotāji. Paklausot daudzas un ilgstošas lūgšanas, Dievs ļāvis piepildīties mūsu ilgām – dzīvot atkal neatkarīgā Latvijā.”

Latvijas atkal atgūtā neatkarība ir bijusi un ir Dieva dāvana un aicinājums arī Latvijas baptistu draudzēm. Var jautāt: vai baptistu draudzes un to kopdarbs bija līdzdalīgs šajā tautas cerību un cīņu pagātnē? Politiskajās cīņās – nē. Nevardarbīgās pretošanās un garīgās identitātes paturēšanas akcijās – jā. Latviešu baptisti vienmēr ir bijuši ar savu tautu, to izsakot kristīgās Labās vēsts sludināšanā, savā nepārtrauktajā pastāvēšanā, latviskās identitātes saglabāšanā, kristīgās ģimenes uzturēšanā un garīgajā audzināšanā, atklātajā liecībā par labāku nākotni, mašīnrakstā pavairotās literatūras tūkstošiem lielajā eksemplāru skaitā.

No trimdas ASV atgriezušais latvietis māc. K. Grūbers vēro divu bīskapu darbu - Pēteri Egli un Jāni Eisānu (no kreisās)

Pēc neatkarības atgūšanas darbs baptistu draudzēs sākās ar jaunu sparun un atmošanos. 1990. gada kongresā tika pārorganizēts baptistu draudžu kopdarbs un nodibināta Latvijas Baptistu draudžu savienība (LBDS). Par tās bīskapu ievēlēja Jāni Eisānu. Viņš savā darba pārskatā atgādināja:

“Pārmaiņas nāca ar jaunām, vēl neaptvertām, neizziņātām iespējām paplašināt garīgo darbu Savienības centrā un draudzēs. Vajadzēja saredzēt un izprast notiekošās pārmaiņas, savlaicīgi ieraudzīt tās Dieva atvērtās durvis, par kurām mums, baptistiem, jāiet pie tautas ar Kristus vēsti.”

Savienības darbs pletās plašumā. Tika nodibināts Teoloģiskais seminārs, Svētdienas skolu apvienība, žurnāls “Labā Vēsts”, Koru apvienība, Māsu apvienība, Garīdznieku brālība. Latvijas baptistu draudzes ir pateicīgas Dievam par savas vienības un kopdarbības simbola - Savienības nama - atgūšanu. Tāpat savus namus atguva arī draudzes Aizputē, Grobiņā, Liepājā (Nācaretes dr.), Piltenē, Ventspilī. Rīgā tika atgūts Āgenskalna draudzes dievnams, Pestīšanas templis un vācu Ciānas draudzes dievnams (tagad Vīlande).

Tāpat 90'ajos gados tikušas dibinātas 18 jaunas draudzes un draudžu darbā ir ienākuši vairāki jauni sludinātāji. Tas, protams, ir bijis iespējams tāpēc, ka evaņģēlija aicinājumam atsaucās daudzi simti jauni Kristus piedāvātā šaurā ceļa gājēji. Statistikas dati liecina par ievērojamu bībelīgi pagremdēto skaitu draudzēs: 1990. gadā - 242 (33 draudzēs), 1991.g. - 462 (38 draudzēs), 1992.g. - 764 (44 draudzēs), 1993. g. - 798 (52 draudzēs), 1994. g. - 371 (45 draudzēs), 1995.g. - 483 (52 draudzēs), 1996. g. - 411 (51 draudzē), 1997. g. - 345 (46 draudzēs). Uz 1998. gada 1. janvāri LBDS bija 76 draudzes ar 6200 locekļiem. Tātad 8 gadu laikā (1990.-1997.) draudzes locekļu skaita pieaugums bijis par 1671 locekli.

Baptistu draudžu garīgais darbs Latvijā turpinās, neatkarīgi no tā, vai izaicinājumi nāk no ārpuses vai iekšpuses. Ja šogad Latvijas valstij svinējam 100 gadu jubileju, tad baptistu draudžu darbam ir apritējuši jau 158 gadi. Mēs ticam un ceram, ka baptistu draudzes ne tikai spēs palikt uzticamas Bībeles mācībai, bet spēs Rakstos ietvertu atklāsmi sekmīgi nest latviešu tautai, lai tā piedzīvo to garīgo spēku, kas cauri grūtiem laikiem nesis arī baptistu ļaudis.

Izmantojot Jāņa Tervita grāmatu “Latvijas baptistu vēsture” un Modra Gintera “Vai tie bijām mēs”, materiālu sagatavoja Dainis Pandars

PIELŪGSMES KORIS

*“Dziediet Tam Kungam,
slavējiet Viņa Vārdu,
vēstījiet diendienā Viņa pestīšanu!”
Psalms 96:2*

Kas ir pielūgsme? Visbiežāk dzirdētā atbilde uz šo jautājumu ir: “Pielūgsme ir dziedāt Dievam.” Jā, bet ne tikai dziedāt. Pielūgsme ir dzīvesveids. Visa radība pauž Dieva varenumu, mīlestību, gādību un milzīgo žēlastību, ko Viņš mums ir devis. Mūsu uzdevums ir slavēt Viņu par to. Pielūgt Dievu nozīmē pievienoties zvaigznēm, vaļiem, kokiem, dzīvniekiem un jūrām daudzina Viņa Vārdu. Dari to ar vārdiem, darbiem, dziesmām un dejām, bet galvenais ar sirdi, garu. Dievam vairāk rūp tavas sirds nostāja, nekā tas, cik skaisti skan tava balss. Dievs drīzāk lietos tavu šķībo dziedāšanu kombinācijā ar gatavu sirdi, nekā skaistu balsi ar tukšumu sirdī.

Lūkass man pastāstīja stāstu no sava vectētiņa dzīves. Kā jauns puika viņš aizbrauca uz kādu draudzi. Šajā draudzē dievkalpojuma laikā iznāca priekšā kāds vīrs un sāka dziedāt. Pirmajā brīdī likās dikti šķībi, un tā arī varbūt bija, jo balss viņam nebija nekāda dziedošā. Bet dziesmai turpinoties, cilvēki tika uzrunāti. Bija kādi, kas sāka raudāt un atgriezās. Redziet, kā Dievs var lietot vienu ne pārāk lielu dziedātāju, bet sirdī patiesu slavētāju.

No 7. oktobra mūsu draudzē darbojās Pielūgsmes koris. Ideja par šī kora veidošanu 4 cilvēku sirdīs mita jau labu laiku atpakaļ, līdz beidzot mēs visi satikāmies, izrunājām to, lūdzām un Dievs deva izdošanos kori sākt. Es, mans vīrs Lūkass, mācītājs Dainis un viņa sieviņa Liene esam 4 kora vadītāji. Nevienam no mums nav pieredze kora vadīšanā, bet mēs ticam, ka Dievs

spēj mūs lietot Savam godam. Kora mērķis ir apvienot brāļus un māsas no dažādām paaudzēm, vienojoties dziesmā, lai slavētu un pagodinātu mūsu Visvareno Dievu. Nav svarīgi, vai esi bagāts, nabags, liels vai mazs - ja māki lasīt, droši vari nākt un slavēt Dievu kopā ar mums! Kopīgiem spēkiem cenšamies gan mēģinājumos, gan svētdienas dziedāšanas reizēs kopīgi slavēt Dievu caur ne visai grūtām dziesmām, kurām draudze var pievienoties. Bet pāri tam - vest katru kora dalībnieku tuvāk Dievam, vienam otru iedrošinot, padaloties ar kādu liecību, uzklausot un vienkārši kopīgi tuvojoties Dievam. Dziesmas mēs mēģinājumos mācāmies no galvas, lai, svētdienā vadot draudzi pielūgsmē, lapiņas mums pašiem netraucētu tuvojoties Dievam.

Šis koris ir nedaudz atšķirīgs no parastajiem baptistu draudžu korim. Mēs dziedam vieglākas dziesmas un vairāk koncentrējamies uz garīgo izaugsmi. Priekšā korim nestāv diriģents. Pielūgsmes koris arī dod iespēju katram radoši izpausties jeb papildināt kori ar savu devumu - vai tā būtu kāda mīļa dziesma, ko var ieteikt, vai kāda kustība, ar ko papildināt kādu dziesmu, vai jebkas cits. Šajā korī ir brīvība izpausties.

Mēģinājumi pagaidām, kamēr iemācamies vismaz nelielu sākuma repertuāru, notiek katru svētdienu 30 minūtes pēc dievkalpojuma beigām. Iespējams, ka vēlāk mēģinājumi būs tikai katru otro svētdienu. Ja Tu vēlies mums pievienoties, tad vienkārši nāc uz mēģinājumu! Tur Tev būs iespēja nedaudz vairāk iepazīties ar to, kas tieši ir pielūgsmes koris un arī pierakstīties sarakstā.

Esī mīļi gaidīts Pielūgsmes korī! Lai viss gods un pateicība Dievam!

Laura Balode

PĀRSTEIDZOŠAIS CEĻOJUMS

Kad rudens iekrāso lapas, kad skolēni rod patiesu prieku, jo klāt rudens brīvlaiks, kad tevi sauc ceļš un cilvēki - tu saliec somu un dodies.

Latvija - Norvēģija, Ogre - Šīena, 24. - 28. oktobris. Ir jauna diena, jaunas iespējas, ko dod Dievs, un jauni, tikko satikti cilvēki. Brauciena mērķis - draudzīga vizīte un pieredzes apmaiņa, jaunu iespaidu gūšana un rokas pasniegšana tiem, kam tas visvairāk nepieciešams. Ogres baptistu draudzes un Šīenas baptistu draudzes mācītāju tikšanās. Un kopīgas lūgšanas un stāsti.

Piedzīvojumi sākas jau Rīgas lidostā, kad kopā kā straume saplūst jauniešu tikšanās un iepazīšanās prieks un pieaugušo līdzbraucēju rokas spiedieni. Kāda meitene nokavējusi autobusu, bet brauc, tikai jāuzgaida. Kopā esam četri pieaugušie un deviņi bērni, jaunieši vecumā no 10 līdz 20 gadiem - kāds tepat no Ogres, kāds no novada, bet kāds pat no Bauskas novada Pilsrundāles. Un visus vieno vēlme nokļūt tur, kur esam laipni aicināti. Dažiem tas būs pirmais lidojums un pirmā iespēja palūkoties uz Latviju, Rīgu no augšas. Dažiem tā būs atkalredzēšanās ar jau satiktiem un iemīļotiem cilvēkiem.

Uh, visi esam lidmašīnā! Vēl tikai mirklis, un ausis ciet. Esam gaisā. Stunda un četrdesmit minūtes mūs šķir no Norvēģijas. Aiz loga redzami balti mākoņi un saule, kaut vēl ceļā uz lidostu mūs biedēja vējš un lietus. Bet te - nekā no tā, tikai klusums un miers. Prātā nāk norvēģu draudzes atsūtītais ceļojuma dienu plāns - kalnos kāpšana, baseina apmeklējums, pilsētas apguve spēles veidā, baznīcas pasākumu apmeklējums, jauniešu vakari un sarunas, sarunas.

Lidmašīna nosēžas nelielā lidostā - Sandefjordā. Mūs sagaida Solveiga (Šīenas baptistu draudzes mācītāja sieva) un vairāki kungi, visiem rokās Norvēģijas karogi. Un smaids, visās sagaidītāju sejās smaids un laipnība. Sasveicināšanās ir

sirsnīga, kaut daži viens otru redz pirmo reizi. Tiekam sadalīti grupiņās, lai auto mūs aizvizinātu uz galamērķi - Šīena, aptuveni 50 km no lidostas. Zinām, ka mūs jau tur gaida - jaunas iepazīšanās, viesmīlība, gardas vakariņas un pieredzes stāstu vakars baznīcā.

Braucot mašīnā, skan radio, sarunājamies angļu valodā, aiz loga mainās skati gluži kā attēli no ģeogrāfijas mācību grāmatas. Kalni un ielejas, maksas ceļi, skatienam pazib arī ūdens tilpnes, mājas - tādas rūsas krāsā. Caurbraucam vairākus izgaismotus tuneļus. Tas jauniešos rada izbrīnu par to, kā to varēja izbūvēt. Katrs skatiens ķer mirkļus gluži kā fotoaparāts.

Esam nonākuši Šīenā. Mūsu uzturēšanās vieta ir Villa Brekebjaja, kas atrodas Šīenas baptistu baznīcas īpašumā. Tur mūs sagaida Anna-Kristīna, kas izrāda mūsu turpmāko dienu apmešanās mītni. Trešdienas vakars aizrit sarunās, draudzes vakarā baznīcā divi brāļi stāsta par izvēles iespējām savā dzīvē. Katrs no mums pārdomā savējās.

Ceturtdiena un piektdiena - īstas piedzīvojumu dienas. Vispirms dodamies uz pilsētas baseinu, kur laiks aizrit nemanot. Daži izrāda drosmi, jo lec no 5 m augstuma. Savukārt nākošā diena sniedz burvīgus kalnu baudīšanas mirkļus. Ne tikai uzkāpjam un vērojam apkārtni, bet paklūpam, dziļi elpojam, rāpjamies, atstājam savus ierakstus kalnu virsotnes viesu grāmatā. Kalna piekāvē mūs sagaida Solveiga un darba grupa - kūp tēja, cepas banāni uz grila, tiek kopā baudīts Dieva dotais laiks. Foto un stāsti atmiņām. Vakari nav mazāk svarīgi - ierodas norvēģu jaunieši, skan mūzika un lūgšanas, tā ir draudzība.

Sestdienas rīts sākas ar pilsētas apzināšanu spēles veidā. Tiek dots uzdevums atrast pilsētā esošos objektus. Brīnišķīga pilsēta, atsaucīgi cilvēki, jautrība, meklējot kontrolpunktus.

Pēc kāpiena Norvēģijas kalna virsotnē. Foto: Ann Christin Wright Lia

Pēcpusdiena aizrit svētītā gaisotnē, sarodas viesi - daudzas draudzes ģimenes, ir izvēlēta zupa, izceptas kūkas, smaržo kafija. Un atkal uzvirto sarunas par dzīvi Norvēģijā, par dzīvi Latvijā, par ģimenes centram "Tabita" Ogrē nepieciešamo, par nākotnes plāniem. Vakars aizrit līdz rītausmai, jo apjausma, ka jau rīt laiks doties mājup, mudina negulēt.

Kuriozi? Paslēpes aizved līdz skapim. Izrādās, ka tajā apslēptas kāpnes uz villas pagrabu.

Svētdiena sākas ar klusām brokastīm, ceļasomu kārtušanu, dievkalpojumu baznīcā. Mācītājs Dainis savā runā atklāj aicinājumu uzdrīkstēties, tiek svinīgi nodotas dāvanas no Ogres un Latvijas karogs, kas pēc mirkļa jau uzgulst uz Šīenas baptistu draudzes mācītāja pleciem. Visi mēs tiekam sasaukti uz baznīcas skatuves. Par mums

visi lūdzas, svētot atpakaļceļu uz mājām, uz Latviju. Te nu arī asaras nekavējas. Pateicības vārdi, vēlme teikt: "Uz drīzu redzēšanos!"

Ko es pati ieguvu, esot kopā ar teju svešiem cilvēkiem piecas dienas? Vispirms jau klusumu sevī, tad atradu spēku piedot, sajutu atbalstu un lūgšanu spēku, esot tālu prom no mājām. Mājās atbraucu svētīta, atvedu mieru, esmu ieguvusi draugus, izpratni par Dieva ceļiem un to piepildījumu, ja pats esi atvērts.

Džeisons Kols reiz rakstīja: "Dažreiz mēs aizmirstam, kas patiešām ir vērtīgs un svarīgs un ļaujамies "cenu zīmju" apmānam." Tas bija vērtīgs notikums.

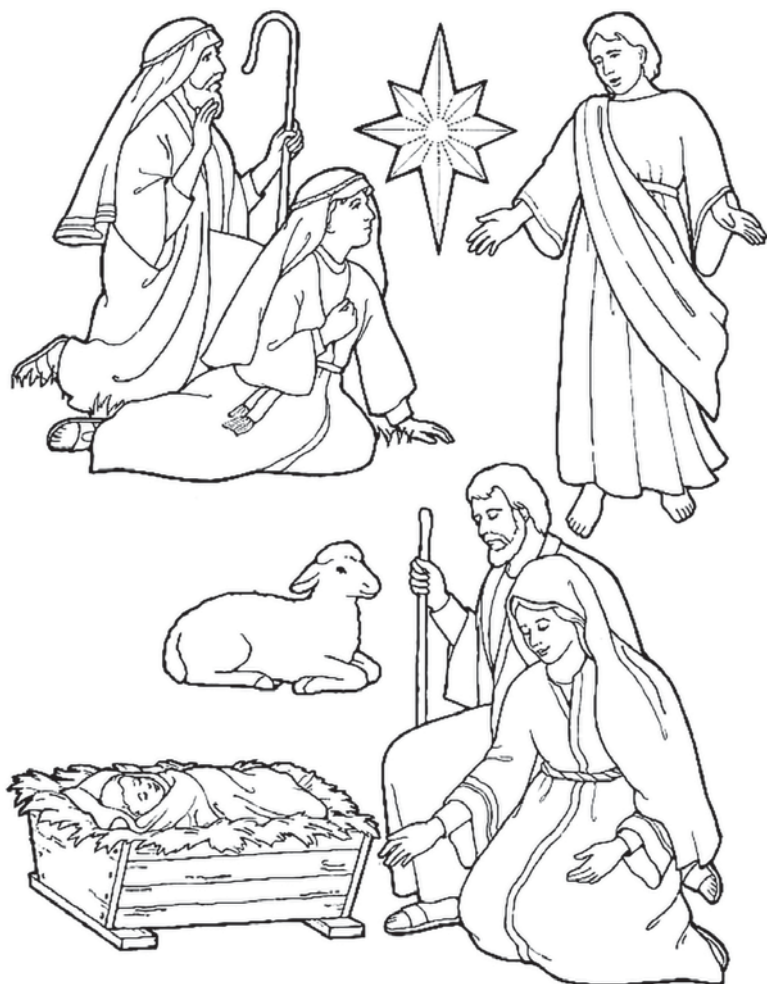
Lāsma Cimere

DIEVA BĒRNIEM

“Lai pateicība Dievam par Viņa neizmērojamo dāvanu.” (2. Korintiešiem 9:15)

Šajā lappusē domāsim par īpašo Dieva upuri Tavā un manā labā. Vai Tev ir bijis tā, ka kādam no Tevis vajadzīgs tieši tas, kas Tev ir pats dārgākais? Redzi, man un Tev ir vajadzīga dzīvība, kas iespējama tikai tad, kad sātana nāves vara tiek laužta. Mūsu dzīvības dēļ Dievs mums dāvāja Sava Vienīgā Dēla dzīvību un Dēls mūsu dēļ dāvāja Savu dzīvību, lai neviens, kuri ticam Viņam, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.

Ja turi godā šo Dieva dāvanu, tad Tu zini vai meklēsi atbildes uz jautājumiem (atbildi uz katru jautājumu). Uzdevuma beigās ir atbildes jauktā kārtībā.

1. Kādu dāvanu Dievs devis Tev un man? _____
2. Ko nozīmē vārds “Jēzus”? _____
3. Kas ir grēks? _____
4. Kāds ir sods par grēku? _____
5. Kāpēc Jēzum bija jādzimst? _____
6. Kāpēc Jēzum bija jāmirst? _____
7. Kas notika trešajā dienā pēc Jēzus nāves? _____
8. Kas Marijai pateica, ka viņai būs bērniņš? _____
9. Kā Jēzus atšķīrās no citiem cilvēkiem? _____
10. Kurā pilsētā piedzima Jēzus? _____
11. Kādā ēkā piedzima Jēzus? _____
12. Kur tika guldīts tikko piedzimušais Jēzus? _____
13. Kuri cilvēki dzirdēja vēsti par tikko dzimušo Jēzu? _____
14. Kas ir labākā dāvana, ko Tu vari saņemt? _____
15. Kā Tu vari pasniegt dāvanu Jēzum? _____
16. Kurš ir vislielākais Ķēniņš? _____

Atbildes (sajauktā secībā). “Viņš glābj no grēka”; silītē; Jēzu Kristu; palīdzot citiem un iepriecinot citus; lai dotu Tev un man iespēju dzīvot mūžīgi; nāve un atšķirtība no Dieva uz mūžīgiem laikiem; viss, ko pret Dievu domājam, runājam vai darām; lai uzņemtos sodu, kas pienākas mums; kūti; Viņš augšāmcēlās; Betlēmē; Eņģelis; Viņš bija bez grēka; Jēzus Kristus; gani; Jēzu Kristu.

NOTIKUMI DECEMBRĪ

PIRMDIENA	OTRDIENA	TREŠDIENA	CETURTDIENA	PIEKTDIENA	SESTDIENA	SVĒTDIENA
26.	27. 19:00 Mājas grupas	28. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	29. 19:00 Kurs "Brīvība Kristū"	30. 19:00 Jauniešu vakars	1. DECEMBRIS	2. 10:30 Lūgšanas 11:00 1. Adventa dievkalpojums ar Vakarēdienu
3. 19:00 Kalpotāju lūgšanas	4. 19:00 Mājas grupas	5. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	6.	7. 19:00 Jauniešu vakars	8.	9. 10:30 Lūgšanas 11:00 2. Adventa dievkalpojums 17:00 Otrās Adventes koncerts "Debesis ir tuvu klāt"
10.	11. 19:00 Mājas grupas	12. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas		14. 19:00 Jauniešu vakars	15.	16. 10:30 Lūgšanas 11:00 3. Adventa dievkalpojums
17.	18. 19:00 Mājas grupas	19. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas		21. 18:00 Sieviešu tikšanās 19:00 Jauniešu vakars 21:00 Lūgšanu vakars	22.	23. 10:30 Lūgšanas 11:00 4. Adventa dievkalpojums
24. 10:00 Ogres slimnīcas apmeklējums 17:00 Kristus dzimšanas svētku dievkalpojums	25. 19:00 Mājas grupas	26. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas		28. 19:00 Jauniešu vakars	29.	30. 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums 17:00 Draudzes Svētku pasākums lieliem un maziem
31.	1. JANVĀRIS	2. 08:00 Vīru lūgšanas 19:00 Lūgšanas	3.	4. 19:00 Jauniešu vakars	5.	6. 10:30 Lūgšanas 11:00 Dievkalpojums ar Vakarēdienu

* Ir iespējamas izmaiņas

Ogres Trīsvienības baptistu draudzes avīze "Svētdienas Vēstis" 2018/11-12 (118), 2018. g. 2. decembris.

Avīzi veido: Dainis Pandars, korektore – Annija Lagzdiņa, salikums – Ansis Imaks.

Vidus pr. 15, Ogre, LV-5001, tālr. (+371) 2 88 99 025, otbdraudze@gmail.com, <http://otbd.lv>

Laikrakstu "Svētdienas vēstis" elektroniskā formātā var lasīt otbd.lv mājas lapas sadaļā "Materiāli/Raksti"

AKCIJAS SOĻI

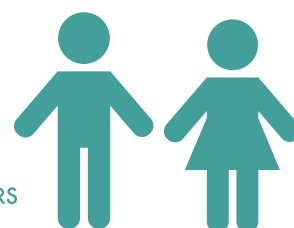
01

Sagatavo kastīti
ar dāvaniņām

Piestiprini etiķeti, norādot
bērna vecumu un dzimumu

02

- 2 - 4 YEARS
- 5 - 9 YEARS
- 10 - 14 YEARS

03

Ziedo 5 EIRO ceļam

Nogādā kastīti
savākšanas punktā

04

Detalizētāk iepazīsties ar akcijas soļiem mājaslapā:

www.zvaigzneaustrumos.lv

